

Namn att minnas

Kerstin Anér

När folkpartiet i Stockholm våren 1968 sonderade väljaropinionen inför andrakammarvalet och den unge Per Ahlmark vann provomröstningen med bred marginal, uppstod förvirring. Ursprungligen hade man tänkt sig att ha Erik Huss, DN:s och Expressens verkställande direktör, som första namn på Stockholmslistan för att därigenom försäkra sig om hans insatser icke blott i riks- utan också i riksdagspolitiken. Men hr Huss lär enligt uppgift ha begärt garantier för ett regeringsskifte och sådana ansåg sig inte ens hr Wedén vara i stånd att lämna. Följden blev att hr Huss avböjde kandidatur och föredrog den säkra direktörsbefattningen i DN-koncernen framför en osäker departementschefspost i Kanslihuset.

I detta läge firade hr Ahlmark sin triumf. Det fanns ingen möjlighet att nonchalera ett så kraftigt utslag till förmån för ungdomens främste kandidat. Å andra sidan ville man ha en beprövad politiker som första namn på listan. Efter mycket om och men bestämde man sig för att sätta den av Ahlmark besegrade Ohlin som första namn, omedelbart följd av sin besegrare. Därmed uppstod emellertid genast ett nytt problem. Ingrid Gärde-Widemar, riksdagsledamot för folkpartiet sedan nära 20 år tillbaka och ordförande i första lagutskottet, vägrade att finna sig i smäleken att placeras under unge Ahlmark på kandidatlistan och gick till sin vän Herman Kling.

Om de konsekvenser detta hade för Konungens Högsta Domstol skall här inte ordas, endast om konsekvenserna för folkpartiet. Partiets Stockholmsavdelning stod plötsligt utan sitt främsta kvinnliga riksdagsnamn. Vad göra? Att konstruera en kandidatlista är en ömtålig uppgift inte minst för folkpartiet. Likaväl som man måste ta hänsyn till de gamla, de unga, de frisinnade, de liberala, de vänsterradikala, de nyktra, de onyktra, statskyrkofolket, de frireligiösa och ateisterna måste man ta hänsyn

till kvinnorna — och inte minst till dem. Det gällde att finna en lämplig ersättare till Ingrid Gärde. Valet föll på Kerstin Anér.

*

Valet förefaller att vara gott, ur folkpartiets synpunkt. Kerstin Anér har visserligen inte något i egentlig mening politiskt förflutet, har inga partipolitiska meriter, men det verkar närmast vara ett rent förbiseende. Hon kommer en kanske inte att tänka på det stoff som drömmar, men avgjort på det stoff som utskottsbetänkanden vävas av. Hon tycks född till riksdagskvinna. I själva verket ser hon ut som om hon redan i många år hade tillhört folkpartiets riksdagsgrupp. Även om hon inte rätt gärna som Ingrid Gärde kan komma att betecknas som folkpartiets guldfux, kommer hon utan tvivel att kunna tävla med sin företräderska som motionshäst och helt säkert överträffa henne som arbetshäst. Nej, någon guldfux är hon inte, men ett präktigt ardennersto, som kommer att ligga i selen och dra ett duktigt lass för sitt parti.

Hon har ett formidabelt påbrå. Hennes pappa är den legendariske Josef Anér, folkskolläraren från Misterhult i mörkaste Småland, som blev guldsmedsbas, bankdirektör och slutligen EPA-chef och som fördrivit sin ålderdom med att ömsevis skriva memoarer, ömsevis lära ut till svenska folket hur man blir rik utan att egentligen anstränga sig. Själv har han dock inte skytt några ansträngningar för att göra karriär och Kerstin är i alla avseenden sin fars dotter; hon är en mönstergosses mönstreflicka. Hon tog studenten i Göteborg 1937 vid 18 års ålder och var två år senare fil. mag. År 1945 blev hon licentiat i litteraturhistoria och disputerade 1948 på en avhandling om 1700-talspublikationen "Läsning i blandade ämnen". Fader Josef var tredje opponent och såväl vid disputationsakten som vid disputationsmiddagen bar respondenten en klänning från EPA; dock inte samma.

Kerstin Anér var själv beredd att tillhandahålla läsning i blandade ämnen och hade redan under studietiden börjat lämna bidrag till Bonniers Litterära Magasin och Ord och Bild. Efter att ha doktorerat beslöt hon sig för att ge sig publicistiken helt i våld. Hon arbetade först under några år hos Åhlén & Åkerlund och övergick sedan till Idun för att småningom återgå till Å & Å, när Idun inkorporerades med Vecko-Journalen. Hon gjorde sig bemärkt som ett friskt och frejdigt pennskaft med stor aptit på uppgifter och utpräglad begåvning för att debattera och popularisera. Sveriges Radio fick öronen på henne och sedan 1956 är hon programproducent i radion, där hon företrädesvis ägnat sig åt kvinnofrågor och kyrkofrågor.

Men hennes aptit på uppgifter är oförminskad — om den inte rent av tilltagit — och vid sidan av dessa två stora ämnesområ-

den har hon med frimodig håg och utan falsk blygsamhet sysslat med litet av varje. Hon är beredd att ge sig på vad som helst och har den lyckliga läggningen att inte anfäktas av några tvivel på sin förmåga att också kunna och begripa allt. Vill man vara ovänlig — men varför skulle man vara det? — kunde man kanske kalla henne för en besserwisser, vill man vara vänlig kan man kalla henne för en allvetare.

Kerstin Anér är en positiv, klipsk, renhårig och snäll människa, som glad i hågen griper sig an med varje nytt uppdrag eller uppslag och fullföljer det utan att förtrötta. Hon är beredd att ställa upp i alla sammanhang, hon går rakt och säkert på sitt mål och hon är aldrig rädd. På tal om ångest frågade hon en gång om det ändå inte bara var ett litterärt begrepp . . . Det kan kanske ibland bli en smula påkostnade med så mycken hur-

tig och aningslös förträfflighet, fast om den inte är direkt charmfull så är den i gengäld ytterst förtroendegivande. Inte för intet har Kerstin Anér varit ordförande i Yrkeskvinnors klubb. Känslighet, intuition, människokännedom, omdömesförmåga är väl inte hennes mest framträdande egenskaper. Men när hon kommer ångande i lågklackade skor

och himmelsblå kvarnhjulshatt med tekoppen i ena handen och anteckningsblocket i den andra, en kavat och kunnig och talförkämpe för sitt kön och sin sak, då kan man vara säker på att det blir resultat. Hon kommer att passa utmärkt i politiken och närmare bestämt i folkpartiets riksdagsgrupp.

G. U.

FACKFÖRENINGSPROBLEM

Även om det låter för cyniskt att säga på en kongress, så är det i alla fall ett faktum, att industriarbetarna tvärtom ha ett starkt intresse i att lantarbetarna äro oorganiserade. En fackföreningsrörelse, som verkligen omfattade hela arbetarklassen, skulle se sina möjligheter långt mera begränsade och skulle i oerhört ökad omfattning ställas inför problemet om de olika arbetaregruppernas inbördes stridiga intressen.

Docent Gunnar Myrdal i Svensk Tidskrift 1928